

noget større Expropriation, som dog ikke vilde antage meget store Dimensioner, fordi der i Virkeligheden ikke vil være Anledning til at foretage en synderlig mere omfattende Expropriation, end man under alle Omstændigheder vil være nødsaget til at foretage, saa skal jeg dog bemærke, at naturligtvis den hele Plan, ved hvis Affattelse og Udarbejdelse Kjøbenhavns Commune vil faae Leilighed til at medvirke, ogsaa i sin Udførelse vil komme til at afhænge af Forhandlinger med Communen. Det har ikke været vor Tanke, at Staten skulde komme til at bære alle disse Expropriationsomkostninger; det vil afhænge af de Forhandlinger, der vilde blive førte med Kjøbenhavns Commune, om denne ikke vil komme til at overtage en Deel af disse Udgifter. Det har været vor Tanke, at man ved disse Forhandlinger vilde kunne komme til en saadan Overenskomst med Communen, at Staten ikke kom til at udrede Mere, end der oprindeligt var paatænkt, og det er af denne Grund, at jeg ikke har troet at burde modsætte mig de Forslag, som i den Retning fremkom i det andet Thing. Andre Forslag derimod, som gik ud paa, at den Bemyndigelse med Hensyn til Fæstningsværkeres Salg, som oprindeligt var forlangt af Regjeringen, skulde gives denne, har jeg troet bestemt at burde modsætte mig; thi jeg kunde ikke ønske, at en saadan ubdelt Bemyndigelse blev givet Regjeringen, hvorimod jeg har troet at kunne gaae ind paa, at den blev givet den i en speciel Retning, hvor det havde en praktisk vigtig Betydning, at den gaves. Hvad nu den Bestemmelse angaaer, som er kommen ind i § 8, og som den ærede Ordfører anseer for betænkelig, den nemlig, at Overdragelsen af Fæstningsværkerne til Kjøbenhavns Commune skulde kunne finde Sted, ikke for en engang fastsat Priis, men for en Deelagtiggjørelse i det Udbytte, som Salg ved Communen efterhaanden maatte tilveiebringe, da har jeg heller ikke troet at burde modsætte mig en saadan Bestemmelse. Alle vi, som have bekræftet os nærmere med denne Sag, have jo været fortrolige med denne Tanke, og da Bestemmelsen ikke paalægger Regjeringen nogen Forpligtelse eller binder dens Hænder, men kun indeholder et Alternativ, der virkelig allerede laa i Lovudkastet, saaledes

som det kom fra dette Thing, har jeg, som sagt, ikke fundet nogen Betænkelighed ved at tiltræde den. Jeg troer nu ikke, at en Overenskomst med Communen — dersom der overhovedet kan tilveiebringes en saadan — vil finde Sted ubelukkende efter det ene eller det andet Alternativ. Jeg troer, at man vil komme til en Blanding af de 2 Alternativer. Jeg troer, at medens man paa den ene Side til Sikkerhed for Statskassen vil komme til at forlange et vist pecuniært Udbytte af denne Overenskomst, vil man paa den anden Side komme til at lempe sig noget efter Communens Leilighed til at tilveiebringe Midlerne til dette Udbytte. Det har været min Tanke ved at gaae ind paa denne Bestemmelse, at den binder ikke Regjeringen, skader altsaa ikke Sagen og forandrer ikke Grundlaget for Lovforslaget. At der i Slutningen af § 8 er blevet indsat den Bestemmelse, at for de Grunde, som atter af Communen anvendes eller afhændes til Bebyggelse, skulde ogsaa de Bestemmelser gjælde, som ere fastsatte ved § 7, — der angaaer Fæstningsforholdene —, har jeg heller ikke troet at burde modsætte mig. Den Bebyggelse af Fæstningsterrainet, som man ventede at tilveiebringe, naar overhovedet Fæstningsværkerne afhændes, vil derved komme til at staae i en naturlig Forbindelse med Terrainet indenfor Demarcationslinien. Det hele Terrain vil maaskee saamtidigt blive aabnet for Bebyggelse, og der vil altsaa danne sig et Bælte, som i store Træk vil begrænses paa den ene Side af Boldgaden og paa den anden Side af Søerne; det vil være et Bælte, i hvilket der vil være de samme Fæstningsforhold, og naar man senere maatte ønske at stille dette Bælte i samme Forhold, hvad Fæstningen angaaer, som den indre By, vil dette kunne ske ved en Lovgivningsact. Vi have troet, at dette var mere praktisk end at beholde den gamle Bestemmelse, saaledes som den blev vedtaget i Folkethinget. Egeoversfor de sidste Ytringer af den ærede Ordfører troer jeg at kunne indskrænke mig til at henvise til de Betænkninger, der ere fremkomne, og til Udvalgets ærede Formands Ytringer, denne Sag betræffende. Der er kun en af den ærede Ordførers Paastaaende, som jeg troer at burde